

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΤΕΒΑΛ

Ο ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ Η ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΤΟΥ 1935

Ο Σέργιος είνε δεκαεννέα χρόνων. Ζωγράφος. Η Μυριέλ είνε δεκαεπτά. Κατάλαξη. Οι γονείς τους μισούντα. Έπειτα λοιπόν δέν μπορούν να παντρευτούν, ό Σέργιος κι' ή Μυριέλ πήραν την απόφαση να πεθάνουν μαζί, ν' αυτοκτονήσουν με δηλητήριο.

Η 'σκηνη σ' ένα κάταστρο θ' άγατοιο του «Κλάρις». Παντού άσπρα λουλούδια κι' άσπρα μεταξωτά.

ΜΥΡΙΑΕΛ (μέ δάκρυα στά μάτια). — Είμαστε τόσο ευτυχισμένοι, Σέργιε, τόσο ευτυχισμένοι...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Κανείς στον κόσμο δέν είνε πώ ευτυχισμένος από εμάς !.. (Γελεί).

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Ω, μη γελάς, Σέργιε.. Δέν είνε για γέλια..

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Θάβελεις να ύπνηχαν κι' άλλοι δυο τόσο ευτυχισμένοι, όσο είμαστε έμεις ;

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Τόσο πολύ, όχι... Μά λιγάκι, ναι...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Άγάτη μου...

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Μήπως θ' άγατηθούν, άραγε, στον κόσμο, δυο άλλοι, άπο άγαπησίματος έμεις ;

ΣΕΡΓΙΟΣ (μέ μιστηριώδες έφος). — Όχι... γιατί έμεις θά ξαναγαυιάσουμε... Ξέρεις ; Θά ξαναγαυιάσουμε...

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Στη γη, θέλεις να πής, Σέργιε ;

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Ναι... Πούδ ξέρεις... Ίσως να είμαστε ή ψυχές δυο άλλων έρωτευμένων...

ΜΥΡΙΑΕΛ (γελώντας και χαμένη σ' ένα ροιδιασμό). — Μά τότε... Έσύ είσαι, Ρωμαίο ;

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Ναι, Ιουλιέττα...

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Έσύ είσαι, Τριστάνο ;

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Έγώ είμαι, άγαπημένη μου Ίζόλδη !

Θά δής... Θά δής... Θά ξαναγαυιάσουμε. (Άγκαλιάζονται και μένουν έτσι λίγες στιγμές).

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Ένα τέτοιο βράδυ, έδώ και έκατό χρόνια...

ΣΕΡΓΙΟΣ (διορθώνοντάς την). — Ένα τέτοιο βράδυ, έδώ και χίλια χρόνια...

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Όταν συναντηθήραμε στον κήπο τού Λουξεμβούργου...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Όταν πήραμε ένα ταξί από τού βοιλεδάτο τού Άγιου Μιχαήλ...

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Ω, περασμένα χρόνια !

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Ω, περασμένοι αιώνες !

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Ο σωφές ;

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Θά πέθανε ;

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Κι' ό ξενοδόχος τού Φοντανεμπλά ;

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Σόννη...

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Και τού Άρμιενονβίλ ;

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Έχει χαθεί από χρόνια...

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Κι' ή φράουλες ;

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Η φραουλίά τώρα είνε ένα τεράστιο δέντρο, πώ φτάνει ως τά σφάνια και σπαίρει τρία ό-λόκληρα χωριά... (Μέ πάθος). — Ω ! Μόρη ! Τί ό-μορφη πώ ήταν ή άγάτη μας !

ΜΥΡΙΑΕΛ (μέ τού ίδιο πάθος). — Και να συλλογίζεσαι κανείς ότι από τήν πρώτη μέρα πώ γνωριστήκαμε, πώστενα ότι δέν μπορούσε να μάς χωρίση κανείς. Και τώρα... τώρα !.. Μά δέν μπορούν πειά, δέν μπορούν !.. Μά όρα μακριά από σένα, είνε θάνατος για μένα, Σέργιε !

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Μά όρα μακριά σου, είνε θάνατος για μένα, Μυριέλ !

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Δέν θέλω να μάς δή πειά κανείς, Σέργιε !

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Κι' έγώ δέν θέλω να μάς μιλήση κανείς, Μυριέλ !

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Και να μη μάς άκούση κανείς τε...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Ναι, κανείς πειά !.. (Σφίγγει τρυφερά ό ένας τόν άλλον στην άγκαλιά του. Έπειτα ή Μυριέλ, μέ τού ένα χέρι, άνακατεύει τού δηλητήριο και παίρνει τού ποτηρί της. Ο Σέργιος, μέ ένα χομόγελο στά χείλη, ματτεύει τί κάνει. Κι' οι δυο τους είνε ήσυχος, εύτυχισμένοι...)

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Μιά στιγμή, άγάτη μου... Τό χέρι μου...

ΣΕΡΓΙΟΣ (άπακοίνοντας). — Ναι...

(Η Μυριέλ φέρνει τού ποτηρί από χείλη της, άδιάφορα, ήσυχά, μέ ψυχραιμία. Έπειτα, άφήνει άδύροβα πάλι τού ποτηρί πάνω στο τραπέζι).

ΜΥΡΙΑΕΛ (σάν φρόνιμο χωριστά). — Τό ήτα, Σέργιε...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Ω, αλήθεια...

(Τά λόγια του έχουν ένα άδιόφορο τόνο, σάν να πρόκειται για κάτι άσημάντο. Η Μυριέλ τού δίνει τού άλλο ποτηρί. Τή στιγμή πώ έτοιμάζεται να πih, τήν ρωτάει) :

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Πωρό ;

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Μπα ! Πίνετα...

(Ο Σέργιος πίνει κι' αυτός τού δηλητήριο, πώ γρήγορα από τήν Μυριέλ, πώ τόν κυτάει μέ περιέργεια).

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Δός μου τού ποτηρί...

(Παίρνει τού ποτηρί από τού χέρι του και τού άκομπάει πάνω στο τραπέζι.)

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Τά φάμακα είνε πώ μικρά...

ΜΥΡΙΑΕΛ (γελώντας). — Αλήθεια ; Έλα, μη τού συλλογίζεσαι πειά...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Δέν τού συλλογίζομαι... (Κυτάζονται κι' οι δυο εύτυχισμένοι).

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Τι ώρα είνε, Σέργιε ;

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Δέν ξέρω...

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Πήγαυε να δής...

ΣΕΡΓΙΟΣ (σπρόκνεται και πηγαίνει στο αυλιονάκι, για να δή τού ρολόγ. Σημερώνει...).

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Τι ώρα είστε κάτω να μάς... Ξυπνήσουν ;

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Στις έξη...

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Ω, δέν νομίζεις ότι είνε πώ νωρίς ;

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Δέν τού φαντάζομαι... Θέλεις στις έπτά ;

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Θάταν καλύτερα...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Πεφάνε... (Τηλεφωνεί). Έμπρός !.. Είτα να μάς ξυπνήσουν στις έξη... Μά θά ήταν καλύτερα στις έπτά. Άκούτε ; Στις έπτά !.. Μάλιστα... Μεροί... (Κρεμάει τού άκουστικό). Έγινε !

ΜΥΡΙΑΕΛ (τού κάνει θέσι πάνω στο ντιβάνι). — Και τώρα, ξαπλώσου έδώ, δίπλα μου... (Ο Σέργιος ξαπλώνεται). Και μην κουνιέσαι πειά...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Μά δέν είμαι καλά έτσι...

ΜΥΡΙΑΕΛ (άλλάζοντας θέσι). — Τώρα, είσαι καλύτερα ;

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Ναι... Τώρα ήμα καλά. Μά να !.. Έχω τού φως στά μάτια...

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Κλείσε τα...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Κά πώς θά σέ βλέπω ;

(Γορξίζει τού κεφάλι του πός τού μέρος της).

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Άγάτη μου !

ΜΥΡΙΑΕΛ (μέ σθησιμένη φωνή). — Μίλα πώ δυνατά, Σέργιε... (Γελεί σάν μικρό παιδί). Ξέρεις γιατί γελώ, άγάτη μου ;

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Όχι...

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Για τί βάλισα μας και για τού δελτίο τού ξενοδοχείου πώ συμπλήρωσε...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Ξέρεις τί έγραφα ;

(Χαμοιεύεται).

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Τι έγραφες ;

(Χαμοιεύεται κι' είνε).

ΣΕΡΓΙΟΣ (μέ ένα κοιμισμένο γέλιο). — Νά, έγραφα : «Διδιγυκωτον, έξερεινητήζ»...

ΜΥΡΙΑΕΛ (μέ τού ίδιο κοιμισμένο γέλιο). — ...φρευνητής τού Άρμιενονβίλ...

ΣΕΡΓΙΟΣ (γελώντας πώ σγά). — ...και ή γυναικά του...

ΜΥΡΙΑΕΛ (έπαναλαμβάνοντας μέ έκσταση). — ...γυναικά του...

(Τό κεφάλι της γέρνει πός τά πίσω).

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Είνε κριτά τά πόδια μου, Σέργιε...

(Κάνει να ριξή ένα πενιούαρ στά πόδια της, μά δέν έχει πώ δύναμεις).

ΣΕΡΓΙΟΣ (σπρόκνεται και προχωρεί παραπαίνοντας). — Στάσου... ό έξερεινητά... είχαν πάντα...

ένα δέρμα πάνθηρος...

(Παίρνει από τού τράκι ένα δέρμα πάνθηρος και ξαναγορξίζει παραπαίνοντας).

ΜΥΡΙΑΕΛ. — Ω, είμαι... τόσο... εύτυχισμένη...

(Βυθίζεται σ' ένα λήθαργο, μέ ένα χομόγελο στά μισόνοιχα χείλη της).

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Άγάτη μου... έρχομαι...

(Σκόβει από πάνω τού έπιπέτου, μά τά γόνυτά του λυγίζουν και πέφτει κοντά στο ντιβάνι. Μέ μία τελευταία προσπάθεια, σκαπάζει μέ τού δέρμα τού πάνθηρος τή Μυριέλ και βυθίζεται κι' αυτός στο λήθαργο τού θανάτου).

ZAK NTEBAL

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΚΑΤΑΠΗΚΤΙΚΗ ΓΟΝΙΜΟΤΗΣ

Η γονιμότης μερικών ζώων και φυριών είνε καταπληκτική, άπειρίοτος ! Τό άσπρο μεριμηγκι γεννά 60 αυγά, σέ κάθε λεπτό της ώρας. Η χρυσάλλιδα σέ κάθε γέννα της βγάζει 400 αυγά. Η βασίλισσα τών μελισσών γεννά 5 ως 6 χιλιάδες αυγά τού χρόνου. Η κοινή μούγα μπορεί να γεννήση ως 750 χιλιάδες άπογόνους σ' όλη τή ζωή της.

Από τά ψάρια πάλιν, ή ρέγγα γεννά 40.000 αυγά σέ κάθε τοκετό. Η πέρκα 380.000 αυγά, ή μωρσίνα 7.653.200 και ή μορούνα 9.344.000 !